

S A R A H P I N B O R O U G H

HA ADDIG
ÉLEK
IS

SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

1.

UTÁNA

A FÉRFI

Ribanc.

Olyan szorosan markolja a papír szélét, hogy a gondosan rótt szavak alkotta takaros sorok furcsa kacsaringókká válnak: némely mondatok összegyűrődnek, mások csúfolódón kiemelkednek.

Nem tudok megbirkózni ezzel.

Túlságosan indulatos vagy.

Megijesztesz, amikor bántasz.

Nem szeretlek már.

Reszket a világ, ő pedig szaggatottan lélegzik, miközben átfutja a levelet.

Ne gyere utánam. Ne próbálj megtalálni. Ne próbálj megtalálni bennünket.

Háromszor kell elolvasnia a levelet ahhoz, hogy felfogja. Elment. Elmentek. Tudja, hogy igaz – érzi a házban a friss ürességet –, de azért végigrohan a szobákon, üres szekrényeket és fiókokat tép fel. De a nőnek semmi nyoma; nincs sem útlevél, sem jogosítvány, semmi az életét keretbe foglaló fontos dolgok közül.

Ne próbálj megtalálni bennünket.

Visszatér a konyhaasztalhoz, és összegyűri a levelet, ökölbe szorított keze fojtogatja a szavakat. A nőnek igaza van. Indulatos. Több, mint indulatos. Tajtékszik a haragtól. Fehéren izzik benne az indulat. Kibámul az ablakon, a megviselt papírgalacsin nyirkos lesz izzadó tenyerétől. Vodka. Vodka van szüksége.

Miközben iszik, az elméje sötét talajában kicsírázik egy terv magva, és növekedni kezd.

A nőnek nincs joga ahhoz, hogy ezt csinálja vele. Mindazok után, amin keresztülmentek, nincs.

Ő pedig tönkre fogja tenni ezért.

ELSŐ RÉSZ

2.

MOST

LISA

– Boldog születésnapot, szívem – mondom az ajtóból. Csak 6.30 van, és még nem szállt ki teljesen a szememből az álom, de a konyhám tizenéves elevenség zshivaja tölti meg. Akárha egy tornyosuló hullám találna el. Nem emlékszem, bennem volt-e *valaha* is ennyi energia. Jó érzés ez. Remény- és önbizalomteli.

– Nem kellett volna felkelned, anya. Amúgy is éppen indulóban vagyunk. – Ava mosolyog, ahogy odalép hozzám, és ad egy puszit, akár egy almasampon- és pinkdezodor-illatú felhő, de látszik, hogy fáradt. Talán túl sokat vállal. Közelednek a vizsgák, napközben henteente többször is úszóedzés, amikor ezekkel a lányokkal tölti az idejét, és iskolába jár; alig látom már. És így is van ez rendjén, szoktam mondogatni magamnak. Kezd felnőni. Ki-kibújik a szárnyam alól. Meg kell tanulnom elengedni. De azért nehéz. Nagyon sokáig ketten voltunk a világ ellen. A világ most már majdnem az övé, hogy megragadja.

– Nem mindennap tölti be a kislányom a tizenhatot – mondom, miközben megtöltöm a kannát, és rákacsintok. Ő a szemét forgatva néz Angelára és Lizzie-re, de tudom, azért örül, hogy még mindig felkelek, és elindítom iskolába. Egyszerre felnőtt és az én kicsikém. – És különben is – teszem hozzá –, ma lesz a munkahelyemen a nagy prezentációm, szóval korán kell kezdenem.

Megszólal egy telefon. Mindhárman lehajtják a fejüket, és a telefonjuk kijelzőjét mustrálják, én pedig visszafordulok a kannához. Tudom, hogy Ava életében van egy Courtney nevű fiú. Ava még

nem beszélt róla, de láttam, hogy érkezik tőle egy üzenet, amikor Ava a múlt héten a konyhaasztalon hagyta a telefont, ami ritkaságszámba megy. Azelőtt meg-megnéztem a telefonját időnként, amikor tudtam, de most már jelszót használ, és bármennyire fájdalmas is belátnom, jár neki a magánélet. Meg kell tanulnom bízni abban, hogy az én okos kislányomnak megvan a magához való esze, vagyis tud vigyázni magára.

– Szeretnéd most az ajándékokat, vagy majd este, a Pizza Expressben? – kérdezem.

Ava apró ajándéktasakokat szorongat, amelyekből színes selyempapír kukucskál ki, de nem osztja meg velem, mit kapott a barátnőitől. Talán később majd elmondja. Néhány évvel ezelőtt szaladt volna hozzám, hogy megmutassa. Most már nem. Repül az idő. Hogy, hogy nem, rövidesen negyven leszek, Ava pedig tizenhat. Nemso-kára kirepül a fészkemből.

– Jodie odakint vár – szólal meg Angela, felpillantva az iPhone-járól. – Mennünk kell.

– Este jó lesz – feleli Ava. – Most nincs rá idő. – Rám mosolyog, én meg arra gondolok, hogy egy napon nagyon szép lesz. Egy pillanatig sajnó veszteségérzet markol a szívembe, így hát a teám kavargatására koncentrálok, aztán megnézem, hogy a prezentációs nyomtatványaim ott vannak-e még a konyhaasztalon, miközben a lányok összeszedik a kabátjaikat, az úszófelszereléseiket meg az ilyen-olyan táskáikat.

– Viszlát este, anya – kiált hátra Ava a vállá felett, ahogy eltűnnek a folyosón, és nyirkos huzatot érzek, miközben kitédulnak. Hirtelen ötlettel fogom a pénztárcámat, kiveszek húsz fontot, és utánuk megyek, nyitva hagyva magam után az utcai ajtót.

– Ava, várj! – Csak a vékony háziköntösöm van rajtam, de követem az ösvényen, lengetve a bankjegyet. – Neked meg a lányoknak. Egyetek valami finomat iskola előtt.

– Köszönjük! – Ava szavait gyorsan visszhangozzák a többiek, aztán befurakszanak Jodie kocsjába, az apró, szőke lány a kormány-

nál ül, én meg ott maradok a nyitott kapu mögött. Alig szálltak be mind, Jodie már indít, és összerezzenek egy kicsit, miközben integetek a távolodó autónak. Jodie igen gyorsan hajt, és aligha nézett bele a tükrökbe. Vajon Ava bekötötte magát? *Aggódás, aggódás.* Ez vagyok én. Ők nem értik, milyen értékes az élet. Milyen értékesek ők. Hogyan is érthetnék? Olyan fiatalok, annyira boldog az életük.

Nyár eleje van, de sötétszürke az ég, további esővel fenyeget, és lehüti a levegőt. Figyelek, amíg Jodie be nem fordul a sarkon, azután készülök visszaindulni a ház melegébe, amikor megpillantok egy parkoló autót a csendes utcánk kanyarulatában. Libabőrös leszek. Ismeretlen kocsi. Sötétkék. Nem láttam még korábban. Ismerem az utcánkban az összes autót. Szokásommá vált megfigyelni az efféle dolgokat. Ez a kocsi új.

Csapdába esett madár módjára dörömböl a szívem a mellkasomban. Egy tapodtat sem mozdulok; nem a küzdés vagy megfutamodás dilemmájának pillanata ez, hanem a dermesztő retteneté. A kocsi motorja nem jár, valaki ül a kormány mögött. Zömök alak. Túl messze van ahhoz, hogy lássam az arcát. Vajon engem néz? Akárha légyzümmögést hallanék a fejemben, és próbálok egyenletesen lélegezni. Miközben már-már úrrá lesz rajtam a pánik, egy férfi lépdel a házától az utcára vezető ösvényen, és integetni próbál a sofőrnek, miközben éppen belebújik a zakójába. Felberreg a motor. Csak ahogy elhalad előttem a kocsi, akkor látom meg az apró feliratot lent az oldalán: *EezyCabs.*

Majdnem felnevetek, ahogy szétárad bennem a megkönnyebbülés. Majdnem.

Biztonságban vagy, mondom magamnak, miközben a taxi távolodik, nem néz belőle senki felém. *Biztonságban vagy, és Ava biztonságban van. Nyugi, lazíts.*

Mondani persze könnyebb, mint csinálni. Ezt megtanultam az évek során. A félelmem soha nem múlt el igazán. Voltak pillanatok, amikor már-már el tudtam engedni a múltat, de azután egy váratlan

dologtól, mint amilyen ez, feltámad bennem a pánik, és ráébredek, hogy mindig itt lesz, mint a fekete szurok, ami beleragadt a gyomrom belsejébe. És az utóbbi időben van ez az érzésem, ez a nyugtalan zaklatottság, mintha észre kellene vennem valamit, ami nincs rendjén, de nem veszem észre. Talán én vagyok az. Az életkorom. A hormonok. Ava felcseperedése. Talán semmi. De azért mégis...

– Kaptak egy kis pénzecskét?

Felszisszenek és összerezzenek, aztán nevetek, ahogy mindenki szokott, amikor ok nélkül megrémül, de a sokk nem vicces. A mellkasom elé kapom a kezem, megfordulok, és látom, hogy Mrs. Goldman áll a háza ajtajában.

– Jól van? – kérdezi. – Nem akartam megijeszteni.

– Igen, bocsánat – felelem. – Belefeledkeztem a teendőim átgondolásába. Tudja, hogy van ez. – Elindulok vissza a ház bejárata felé. Nem vagyok biztos benne, hogy Mrs. Goldman *valóban* tudja, hogy van ez. Óvatosan hajol le, hogy felvegye az egyetlen tejesüveget a lépcsőről, és látom, hogy megrándul az arca. Vajon az ő napja mit tartogat? Tévészést? Vetélkedőket? Kvízműsorokat? Egy ideje már a fiai sem látogatják.

– Azt hiszem, jó nagy felhőszakadás készül. Hozzak magának valamit a boltból? Amúgy is el kell mennem kenyérért meg apróságokért. Bár elég későn fogok hazaérni, mert munka után elviszem Avát pizzázni. Ma van a születésnapja. – Nincs szükségem kenyérré, de nem kedvemre való a gondolat, hogy Mrs. Goldman kénytelen lesz kimozdulni az esőben. Bajlódik a csípőjével, és az utcák csúszósak szoktak lenni.

– Ó, ha nem gond – feleli, és hallom a hangjában a megkönnyebülést. – Nagyon kedves.

– Szót sem érdemel. – Elmosolyodom, és szörnyen fájdalmas érzés jár át, amit nem egészen értek. Valamiféle együttérzés valaki törekenségét illetően. Mindent illetően, amit az emberek magukban tartanak. Vagy valami ilyesmi. Figyelek, ahogy Mrs. Goldmann felsorolja, mit is szeretne. Mindenből csak annyit, amennyi egy em-

bernek kell. Hozzáadok majd egy kis Battenberg tortát. Egy apró ajándékot. A hétvégén be kéne ugranom hozzá egy csésze teára. Biztosan hosszúak a napjai, és ebben a világban olyan könnyű nem észrevenni a magányos embereket. Én csak tudom. Sokáig voltam magányos. Bizonyos értelemben ma is az vagyok. Most már próbálok kedves lenni a magányos emberekhez. Megtanultam, hogy a kedvesség fontos. Igazából mi más van azon kívül?

Amióta a PK Recruitment indított egy második üzletágot, átköltöztetek egy kisebb, de elegánsabb irodába, és bár még van egy kis idő Simon Manning érkezéséig, amikor nyolckor beérek, enyhe rosszullet környékez az idegességtől, és remeg a kezem. Azt mondogatom magamnak, hogy csak a prezentáció miatt van, de ez rossz duma. Simon Manning miatt is van. Simon kezd valami furcsa átmeneti állapotban leledzeni a cég lehetséges új ügyfele és a valami *más* között. Flörtölés. Vonzódás. Máshogyan néz rám egy ideje. Nem tudom, hogyan kezeljem a dolgot. Alacsony feszültségű zümmögés ez a fejemben.

– Ezt neked hoztam.

Felnézek a prezentációs papírjaimból, és Marilyn-t látom, amint élem tart egy kis doboz Ferrero Rochét, benne három csokival.

– Hogy szerencséd legyen. Ezt meg – előveszi a háta mögül a másik kezét, és egy üveg pezsgőt pillantok meg – akkorra, amikor tető alá hoztad.

Rámosolygok, és melegség árad szét bennem. Nagy szerencsém, hogy van Marilyn.

– *Ha* tető alá hozom. Tudom, hogy tárgyalt más közvetítővel is.

– Ó, ne aggódj. Van a fiókomban vodka arra az esetre, ha elcsezszed a dolgot.

– Nahát, köszi.

– Mire valók a barátok?

Az a remek dolog ebben az új, egy légterű irodában, hogy Marilyn asztala és az enyém egymással szemben van, mi ketten egy kis szí-

getet alkotunk. Marilyn tervezte az egész berendezést, és jól bevált. Jó szeme van a terekhez. Talán abból adódik ez, hogy oly régóta felesége egy építési vállalkozónak.

– Nézd meg Tobyt – mondja Marilyn, és fejével az átellenben lévő sarok felé int. – Mint majom a farkának, úgy örül az új lányoknak.

Marilynnek igaza van. Figyeljük, ahogy Toby az íróasztalának támaszkodva illegeti magát. Az új lányok mind huszonöt alattinak tűnnek, Toby pedig, harmincévesen, valószínűleg kifinomult, idősebb férfinak látszik. Az bizonyos, hogy rájátszik. Elfúló, ideges nevetgélésfoszlányok hallatszanak, amikor Toby valami nyilvánvalóan roppant mulatságos dolgot mond, miközben a fénymásolóról magyaráz.

– Majd rájönnek – jegyzem meg. Számunkra mindenesetre szórazoztató lesz a dolog egy darabig. Jó a munkahelyen lenni, a fényesen világító fénycsövek alatt, az egyforma íróasztalok és a piros hivatali székek meg a csinos ruhák között. Úgy halványítja ez el a reggeli, pillanatnyi nyugtalanságomat, mint egy rossz álom maradványait.

Kilenckor Penny, remek főnökünk, akinek a nevére utal a PK a PK Recrutementben, összehív bennünket. Félkörben állunk az irodája ajtaja körül, Marilynnel kicsit hátrább. Kedvelem Pennyt. Gyorsan és hatékonyan dolgozik, és nem érzi szükségét, hogy túlságosan közlelről ismerje a beosztottait. Több mint tíz éve dolgozom itt, és azt hiszem, sosem elegyedtünk szóba személyesen úgy, hogy csak mi ketten voltunk jelen. Marilyn ezt furcsának találja, de én nem. Penny, még ha velem egyidős is, a főnököm. Nem szeretném, ha barátokzni próbálna velem. Kényelmetlenül érezném magam tőle.

– Igazán örülök, hogy végre köszönhetem a csapatunk új tagjait – kezdi Penny. – Nagyszerű, hogy Emily, Julia és Stacey csatlakozik hozzánk, és remélem, hogy mind nagy örömmel fogtok itt dolgozni.

A három ifjone is napbarnítottan és alaposan kisminkelve bazsalgyo rá, aztán boldog oldalpillantásokat váltanak egymással. Remé-

lem, mind olyan barátságosak maradnak egymással, mint amilyenek ma. Marilynnel az első itteni napomon ismerkedtem meg, és nem tudom elképzelni nélküle az életem. Kollégám, és a legjobb barát-nőm is. El szokta feledtetni velem a magányosságomat.

– És nagy-nagy köszönettel tartozom Tobynek, Marilynnek és Lisának, amiért olyan jól helytálltak az átmeneti időszakban. Marilyn és Lisa már régebben itt dolgozik. Ha bármi gondotok adódna, ne habozzatok hozzájuk fordulni tanácsért – valószínűleg többet tudnak az ügynökség napi működéséről, mint én.

Marilyn mosolyog, miközben kíváncsi tekintetek fordulnak felénk, én viszont a lábamat nézem, és azt kívánom, bárcsak másfelé bámulnának. Bárcsak nekem is olyan tartásom és önbizalmam lenne, mint Marilynnek. Az ő nyugalját semmi nem ingatja meg.

– Amúgy később lesz süti a konyhában, és munka után elme-gyünk egy italra a sarki Green Manbe azokkal, akiknek van kedvük jönni – és remélem, mind jöttök majd.

Penny eltűnik az irodájában, és a kis csoportunk máris szétoszlik. Az órára pillantok. Még mindig van egy kis idő Simon érkezéséig, és beugrik, mennyire fontos ez a találkozó, eltüntetve minden nevetséges gondolatot holmi vonzódásról. Kavarog a gyomrom, így veszek néhány mély lélegzetet. *Meg tudom csinálni*, mondom magamnak, de csak félig-meddig hiszem el. Meg kell csinálnom. A megbízás önmagában véve megéri ezt a szorongást, és bizonyára magasabb éves jutalmat kapok majd a tetejébe. Talán még fizetésemelést is. Muszáj félretennem, hiszen Ava jó eséllyel egyetemre jár majd. Nem akarom, hogy a felnőtt élete elején kénytelen legyen terhet venni a nyakába, és feltett szándékom segíteni neki. Ahogy csak tudom, oltalmazni fogom a világtól.

Így kell tennem. Én aztán tudom, mennyire szörnyű tud lenni a világ.

3.

AVA

Az iskolai menza olyan, mint az öltöző az uszodában, forró és nedves, és az ablakok bepárásodnak, miközben odakint a nyári eső veri az üveget. Engem nem zavar annyira az eső. Ange-t zavarja, mert a gondosan kiegyenesített haja már az első pár csepptől elkezd kunkorodni, de azért hacsak nem süt rendesen a nap, szívesebben töltöm az ebédidőt bent. Korábban is mindig így töltöttem, amikor Cazzel és Melanie-val lógtam, ami most már mintha évekkel ezelőtt lett volna. Ez az egyetlen dolog, amiért igazából hiányoznak. Angela jobban szeret a szabadban lenni, így hát általában kint, a padokon ebédelünk. De nem ebben a felhőszakadásban. Ma mi is idebent vagyunk, mint mindenki más.

– Szóval, mit gondolsz? – kérdezi Angela. – Mi legyen szombaton? Összejövünk Jodie-éknál? Előtte elmehetnénk kocsmázni, utána meg csinálnánk puncsot vagy valami. Megkérdezzem, mit szólnak mások? – Kreol arcán ceruzával kihúzott sűrű fekete szemöldök vonaglik meztelencsiga módjára, miközben megpróbálja sokatmondón felvonni. Ha én kihúznám a magamét, az lenne a vége, hogy az egész arcomat összekenném barnára. Angela sokkal jobban ért a sminkeléshez meg az öltözködéshez, mint én. Amikor kicsípi magát, húszévesnek néz ki. Én meg csak úgy, mintha százhusz kiló lennék. Én vagyok a társaságunkban a rút kiskacsa, tudom. Istenem, kérlek, hadd legyen egy napon hattyú belőlem!

– Aha, jól hangzik – felelem –, ha a többiek is tudnak jönni.

Angela ujjai ide-oda cikáznak a telefonja billentyűzetén, és tudom, hogy az enyém is egy perc múlva berreg, amikor megérkezik a *Banyaköröm* WhatsApp-csoportnak szétküldött üzenete. Lizzie találta ki a nevet. Végső soron banyakör vagyunk, mondta, mi meg neveltünk. Igaza volt. Nem tudom elhinni, hogy még csak egy éve vagyok a Larkrise Úszóegyesületnél. Alig tíz hónapja ismerem ezeket a lányokat. Úgy érzem, mintha mindig is barátnők lettünk volna. Na jó, Angelát ismertem előtte valamennyire, hiszen ugyanabba az iskolába jártunk, de soha nem bandáztunk együtt, szóval csak egy arc volt a tömegben, ahogyan én is neki. Most meg csak ránk kell nézni. *Banyaköröm*. Még mindig megmosolyogtat. De azt hiszem, nekem jobban tetszik a *mesés négyes*, ahogy az edzőnk nevezni szokott bennünket. Mi szállítjuk neki a győzelmeket. Még amikor egyéniben versenyzünk, egymás hatására akkor is a legjobbat hozzuk ki magunkból. A legelső reggeli edzésen egymásra kattantunk, mintha egymásba illeszkedő mozaikdarabkák lennénk, együtt nagyszerű képet alkotunk, és nekünk hála a Larkrise felkerült a versenyterképre.

Nem vagyunk egyidősek, és sok szempontból jobb is így. Több dologról tudunk így beszélgetni. Csak én meg Ange járunk a King Edward gimibe, Lizzie hatodikos a *Faros Akadémiaként* emlegetett Harris Academyn, a városközpontban lévő lepukkant iskolában, Jodie pedig elsőéves az Allerton Egyetemen. Ő már majdnem huszonkettő, és a felnőttekkel szokott versenyezni, de igazából közülünk való, és úgy tűnik, nem zavarja, hogy fiatalabbak vagyunk nála. Azért edz velünk, mert az órái ütköznek a felnőttek beosztásával, és azt mondja, neki testhezállóbbak a reggelek. Nem kollégiumban lakik, hanem az anyjánál, itt, Ellestonban, így nem igazán van benne az egyetemi életben. Segít javítani a technikánkon, és tök jó fej. Soha nem szokta éreztetni velem, hogy sokkal fiatalabb vagyok, mint ő. Nem mintha öt év olyan *sokat* számítana, de a hatodikosok itt a King Edwardban úgy tesznek, mintha harmincévesek lennének, vagy ilyesmi, folyton lenéznek bennünket.

– Lizzie benne van – mormogja Ange, a telefonját figyelve, mintha nekem nem ugyanazok az üzenetek érkeznének pityegve. – Jodie azt mondja, az anyja nem lesz itthon ezen a hétvégén. Megkérdezi még tőle, de elég biztos benne.

Ez is jó abban, ha az ember egyetemistával barátkozik – sokkal nyugisabb a terep, ami a szülőket illeti. Jodie anyja belsőépítész vagy valami ilyesmi, nagy, puccos házakhoz készít tervek, és párizsi pasija van, most ott is lakik nála, miközben valami projekten dolgozik. Nagyon menőnek tűnik az egész, de ami fontosabb, ez azt jelenti, hogy alig van otthon. Még sosem találkoztam vele, és az egész kecé teljesen Jodie-é.

– Klassz – mondom. – Meg akarom nézni a Facebookot, de úgy döntöttem, hogy ebéd végéig nem fogom. Inkább a hideg héjában sült krumplimból csipegetek. Sajog a vállam a ma reggeli pillangózástól – nem ez a legjobb számom – meg a tegnapi esti konditermeztől. Nagyon hajtunk, de én kicsit leeresztettem az utóbbi időben, és ezt érzem is. Össze kell kapnom magam, máskülönben észre fogják venni a többiek is, vagy ami rosszabb, lassacskán ki fogok tolni az egyesülettel. Nekem mindig is keményebben kellett dolgoznom, hogy formában legyek, mint nekik. Lizzie természetadta módon izmos, és úgy fut, mint egy gazella. Jodie csak százhatvan-két centi, de csupa izom, vékony, kemény és fiús az úszódresszében, Ange pedig gömbölyödik itt-ott. *Az ő külön bejártatú úszóhólyagjai*, ahogy Lizzie kifejezte. Nem mintha a cickója megakadályozná abban, hogy sebesen hasítsa a vizet. A nőiessége teljesen feloldódik, ahogy a vízfelszín alá merül. Nem tudom pontosan, hogy én hogyan illek a csapatba. *Nagyobb a segge, mint a begye*, hallottam, amikor az a görény Jack Marshall ezt mondta rólam az előző félévben – még mindig fáj –, és valószínűleg fején találta a szöveget. Örököltem anyám körte alakját. Minden súlyfelesleg egyenesen a combomra megy, ami elég vaskos, pedig alig eszem.

Anyának talán azt mondom majd, hogy Jodie anyja itthon lesz a hétvégén, csak hogy abbahagyja az aggodást. Hirtelen büntuda-

tom támad. Mindnyájunk hozzátartozói közül az én anyám a legoltalmazóbb. Ezt korábban nemigen vettem észre. Mi mindig ketten voltunk – na meg Marilyn néni –, és tudom, hogy mindennél jobban szeret, és én is nagyon szeretem, de tizenhat éves vagyok, és igénylem, hogy legyen saját terem, ahogy a barátnőimnek is van. *Küldj sms-t, amikor odaérsz. Üzenj, amikor elindulsz. Majd érted megyek, nem, tényleg, egyáltalán nem gond.* Tudom, hogy jót akar, de senki más anyja nem csinálja ezt, és akaratlanul is kínosan érzem magam tőle. Mintha gyerek lennék, márpedig nem vagyok az. Nagyon is nő vagyok. Most már vannak saját titkaim.

Ismét berreg a telefonunk, és egyszerre nevetjük el magunkat Lizzie üzenetén. Egy gusztustalan gif, amin egy spriccelő farok van.

– Na szóval, megléped?

Ange mindig ezzel a fura, félig-meddig amerikai kiejtéssel beszél, amikor szexről van szó. Letör a fánkjából egy darabot, és bekapja, de merőn néz rám barna szemével, miközben rágja.

Hanyagul megvonom a vállam, a szívem azonban nagyot dobban. Meglépem? Azt mondtam, megteszem majd, amikor tizenhat leszek, és valahol akarom is – vagy legalábbis akartam –, de nem értem, miért annyira *sürgős* azonnal megtennem. Viszont Courtney pizok jól néz ki, és teljesen más, legfőképpen pedig menő. Korábban sosem tetszettem igazán a menő srácoknak, és most kicsit úgy érzem, hogy tartozom neki. Valószínűleg nincs hozzászokva a várokozáshoz, még ha csak pár hónapja járogatunk is.

– Valószínűleg – mondom, és Ange arcán izgatott mosoly terül szét.

– Ó, istenem, lefogadom, hogy totál tapasztalt. Sokkal jobb így, ha először csinálod.

– Eddig nagyon jó volt. – Ange-re öltöm a nyelvem, obszcén módon mozgatom, és kacsintok egyet.

Ange ezúttal elég hangosan sikkant ahhoz, hogy a többi asztaltól felénk forduljanak és ránk bámuljanak a lányok.

Könnyen jön az évődés, és tudom, hogy valószínűleg csinálni fogom ezen a hétvégén Courtney-val, már csak azért is, hogy túl legyen rajta, meg amúgy is, *azon* kívül a legtöbb dolgot már csináltuk, de már nem érzek úgy iránta, mint azelőtt. Nem vagyok annyira oda érte, mint eleinte. Azóta nem... nos... azóta nem, hogy elkezdődött az üzengetés. Most már van egy új titkom. Amit még a lányokkal sem osztottam meg. Nem vagyok rá képes. Ez olyasmi, ami teljesen az enyém, és ettől Courtney minden *menőségével* olyan kamasz fiús hülyeséggé válik.

Az új facebookos ismerősöm. Valaki, akivel *tényleg* tudok beszélgetni.

A fejünk felett megszólal a csengő, jelezve az ebédszünet végét, és zakatolni kezd a szívem. Kihúzok egy órát anélkül, hogy ránéznek a Messengerre. Nem szeretem Ange vagy a többiek előtt megnézni, és kikapcsoltam az értesítéseket. Olyan éles a szemünk, mint amilyen erősek az izmaink. Mindent tudni akarunk egymásról. Ha pityenne, meg kellene osztanom. Mi *egyek* vagyunk.

Amikor Ange elmegy földrajzóra, én visszaviszem a tálcáinkat, mielőtt angolkorrepetálásra indulnék. Csak ekkor jelentkezem be a Messengerre. A szívem a torkomban dobog, de gyorsan el is szontyolodom. Nincs új üzenet. Nem hiszem el, mennyire csalódott vagyok. Ma van a tizenhatodik születésnapom. Ez fontos. Azt hittem, törődik vele.

Talán később, mondom magamnak, miközben zsebre teszem a telefonom, és elhatározom, hogy nem zaklatom fel magam túlságosan, hogy hiszek neki, ahogy mondta, hogy hinnem kell. Lesz majd üzenet később.

4.

LISA

Sokkal jobban ment a dolog, mint vártam, és két órával a találkónk kezdete után az üzlet megkötött. Még mindig remegek, de ezúttal a büszkeségtől, az izgatottságtól és úgy általában a megkönnyebbüléstől, hogy nem szúrtam el a dolgot. Kihúzómagam, miközben átvezetem Simont Penny irodájába, és az összes fej felénk fordul, még Marilyné is. Nemcsak arról van szó, hogy egyértelműen megbeszéljük a szerződést, még hozzá egy nagy üzletét, hanem arról is, hogy Simon Manning nem olyan ember, akit félvállról lehet venni. Nem jóképű, mint Toby, amolyan simulékony ingatlanügynök típus, aki csupa hajszelé és elképesztő arcszeszillat, de árad belőle valami vonzerő. A jóképű valószínűleg nem megfelelő szó. Az orra kicsit ferde, mintha betörték volna néhányszor, és olyan erős a teste, mint azoknak, akik valaha rögbiztek, de már nemigen játszanak. Mindazonáltal jó karban van, csak már nem edz olyan megrögzötten. A halántéka őszi, és csábító, barátságos magabiztosság lengi körül. De hát bizonyára magabiztos is, gondolom, miközben megrázom a kezét, egyelőre elkészönve tőle, próbálva nem élvezni az erős keze szorítását, és Pennyre bízom. Arra készül, hogy megnyissa az ötödik szállodáját és wellnessklubját. Nem lehet sokkal több negyvennél, és jó úton van ahhoz, hogy birodalmat építsen.

Becsukom mögötte Penny irodájának ajtaját, és magukra hagyom őket. Érzem, hogy forró a bőröm, és tudom, hogy ki vagyok pirulva. Nem tudom elhinni, hogy ilyen jól alakult. Takarítók kellene neki, felszolgálók és szállodai személyzet, és örömet bízta meg a PKR-t

– *engem* – ennek az egésznek az intézésével. Ha tudtam volna az elején, hogy milyen sok embert szándékozik felvenni, egyenesen Pennyhez mentem volna, hogy kezelje ő a dolgot; ez az ő cége, és nagy üzletről van szó, talán az egyik legnagyobb szerződésről, amelyet a cég valaha is kötött. Nagyon örülök, hogy nem tudtam. Úgy is elég ideges voltam, amikor azt hittem, talán harminc alkalmazottat keres, és ha tudom a valós számot, teljesen szétcsúsztam volna. De elintéződött a dolog. Méghozzá pompásan. Nem tudom letörölni az arcomról a mosolyt, ahogy kilépek az irodai fecsegésbe.

– Ó, én mindig próbálok gyalog jönni munkába, meg vissza, bárhol vagyok – mondja Julia, az új lányok egyike, akinek barna bubi-frizurája van. – Ez karbantart.

– Jól áll a dolog? – kérdezi Toby, felpillantva, és már nem érdeklő a lányok társalgása. Látom, hogy irigység csillan a szemében. Kezét-lábát töri, hogy érvényesüljön és sikeres legyen. Szereti az elegáns IT-ügyfeleket, az olyanokat, akiknek grafikai tervezők vagy webfejlesztők kellenek egyéves szerződésekkel, ötven-hatvanezer fontért, és igen, az efféléktől valószínűleg nagyobb jutalékok esnek le neki, amikor elhelyez valakit, de ezek a melók nem jönnek minden hónapban. Én mindig a piac másik végét kedveltem. Segíteni az olyan embereknek, akiknek tényleg *kell* állás, bármilyen. Az olyanok, akiknek arra van szükségük, hogy értékesnek érezzék magukat, a rendszeres heti fizetéstől megkapják ezt az érzést. Tudom, hogyan éreznek. Valamikor én is így éreztem.

– Igazából még annál is jobban. Kiderült, hogy ez nagyon nagy üzlet lesz. Legalább százötven ember. – Úgy hangzik, mintha dicsekednék... és dicsekszem is, de nem bírom megállni. Felöltik bennem, hogy az elbizakodottságot pofára esés szokta követni, de megengedem magamnak, hogy kiélvezzem a röpke pillanatot.

– Hú, de ügyes vagy! – Ezt az egyik új lány, Stacey mondja. Hosszú, szőke haja van, és műkörme. Fölényeskedően is csenghetne ez a szájából, de nem úgy cseng. Látom, hogy az arcára kent smink és

barnítókrém máza mögött ideges, és kétségbeesetten szeretne tet-szeni, beilleszkedni, helytállni a munkájában.

– Köszönöm.

– Na akkor ma este a te egészségedre iszunk. – Ez megint Julia.

– Sajnos nem leszek ott. Nemigen szoktam inni, és ma van a lá-nyom tizenhatodik születésnapja. Elviszem valahová.

– Az szép – mondja Julia. – Tizenhat évesen jobbára csak a bará-taikkal akarnak lenni, nem? Én biztosan így voltam vele.

Van valami él a hangjában, ami nem esik jól. Kicsit túl hetyke ahhoz képest, hogy ez az első napja.

Jobban szemügyre veszem. Nem olyan fiatal, mint gondoltam, bármennyire igyekszik is más látszatot kelteni. Bizonyosan elmúlt harminc. Alighanem botox.

– Mi nagyon közel állunk egymáshoz.

Julia elmosolyodik, mosolya ciánba mártott kockacukor, és cá-pára emlékeztető, tökéletesen fehér fogsort villant. Nyugtalaná és bosszússá tesz.

– Nekem sosem lesz gyerekem – mondja. – Túlságosan is mun-kamániás vagyok. Amúgy sem bírnám egyedülállóként csinálni. Le a kalappal előtted.

Dicséretnek álcázott sértés ez, és Stacey szeme elkerekedik Ju-lia arcátlansága láttán, Tobynak pedig – aki nyilvánvalóan beszélt rólam – van annyi esze, hogy a monitort bámulja, mintha valami roppantul fontos e-mailt olvasna.

– Lisa szerencsére szupernő, aki mindent meg tud oldani, és még annál is többet. Bárcsak mi, többiek ennyire rátermettek lennénk.

Marilyn tűnik fel mellettem. Cápamosoly találkozik cápamosoly-lyal, és Julia ezúttal kissé összehúzza magát a székén. – Ebéd? – kér-dezi végül Marilyn. Hozzám intézi a kérdést, mintha a többiek ott sem lennének; mintha legyenek lennének, amiket már agyoncsapott.

– Mindig akad egy – mormogja, miközben felkapjuk a táskánkat meg a blézerünket. – Bárhol, ha összeverődik pár nő. Mindig van egy, akit szemmel kell tartani. Legalább tudjuk, hogy ezek közül

melyik az. – Sötét pillantást vet Juliára. *Miért van mindig egy?, tűnődöm. Miért nem lehetnek csak úgy szépen a dolgok?*

– Irtó jól is néz ki. – Marilyn hozza az italainkat, két pohár proseccót, én meg az evőeszközöket szorongatom, miközben letelepszünk egy sarokasztalhoz. – Olyan nyers. És annyira nyilvánvaló, hogy tetszel neki. Az a sok szükségtelen találkozó. Ahogy nézett, amikor végigment a nyomodban az irodán.

– Ó, hallgass már – mondom.

– Nem értem, miért nem mész bele a dologba.

– Ó, el tudod képzelni, hogyan reagálna Penny? Keverni az üzletet az élvezettel. Meg amúgy is... nem.

Marilyn elgondolkodva néz rám. Legalább évente egyszer *csak-ugyan* szóba kerül, hogy nincs pasim, és Marilyn a többi hónapban is elejt utalásokat ezzel kapcsolatban, amikor beszélgetünk. Felöltik bennem, hogy most talán újabb puhatolózó fejmosás következik. Szerencsére nem. Marilyn ehelyett felemeli a poharát.

– Egészségünkre, és gratulálok!

Koccintunk, és belekortyolunk a pezsgőnkbe. Szeretem a buborékokat érezni a számban. Szívesebben iszom ebédidőben, mert ilyenkor mindig csak egy pohárral szokás.

– Ó, mielőtt elfelejteném – Marilyn túlméretezett táskája fölé hajol, és kotorászni kezd benne –, hoztam valamit Avának. – Előhúz egy apró, becsomagolt ajándékot. – Tőlem és Richardtól. Istenem, el sem hiszem, hogy tizenhat. Hogyan képes ilyen gyorsan repülni az idő? Ha ő tizenhat, akkor mi mennyi idősek vagyunk?

– Öregek – felelem, de mosolygok, miközben iszom még egy kicsit.

Átveszem az ajándékot, és a táskámba dugom. Nem csak én vagyok szerencsés, hogy van Marilyn. Ava is az.

Nagy idegességemben elblicceltem a reggelit, és bár alig fél pohárral ittam, az ital lassan a fejembe száll. Kezd oldódni a feszültség

a vállamban. Aztán meglátom Marilyn arcát, és tudom, mi következik. Túl korán gondoltam, hogy ma nem fog kíváncsiskodni.

– Ava apjától semmi?

– Semmi. – Harapós leszek, pedig Marilyn óvatosan teszi fel a kérdést. Csendesen. Tudja, hogy megy ez. Egy újabb téma, amelyik gyakrabban került terítékre, mint szeretném. – És nem is számítok semmire. – Muszáj másra terelnem a szót. – Egyébként hogy vagy? Tegnap kicsit csendesnek tűntél. Kicsit szétszórtnak. Minden rendben?

– Fáj a fejem. Semmiség. Tudod, néha rám szokott jönni. – Marilyn a pincérlány felé pillant, aki az ételünkkel közeledik. Vajon a tekintetemet kerüli? Nem ez az első alkalom az utóbbi hónapokban, hogy fáj a feje.

– Talán orvoshoz kellene menned.

– Neked meg talán randiznod kellene Mr. Manninggel.

Mogorván nézek rá.

– Jó, jó. Bocsánat. De Ava már majdnem felnőtt. Szükséged van rá, hogy megint emberek közé járj.

– Nem lehetne, hogy ezt felejtsük el, és inkább arra koncentráljunk, milyen briliáns vagyok? – Próbálok oldani a hangulatot, és megkönnyebbülök, amikor a pultoslány megérkezik a szendvicseinkkel, és az ennivaló eltereli a figyelmünket. Hogyan mondhatnék el Marilynnek bármit is? Ő tudja, hogy nem egyéjszakás kaland volt, még ha Avának ezt hazudtam is, de az igazságot nem tudja. A teljes igazságot. Nem értené meg. Marilyn, a bűbájos életével, a remek férjével, a jó állásával – a boldog, aranyos Marilyn. Ha elmondanám, más szemmel nézne rám. Félreértés ne essék. Nagyon is szeretném elmondani. Álmodtam arról, hogy elmondom. Időnként azon kapom magam, hogy itt vannak a nyelvem hegyén a szavak, és kikéredzkednek, de vissza kell nyelnem őket. Nem tudom megtenni. Nem tudom.

Tudom, hogyan szokott híre menni dolgoknak. Lábra kap a szóbeszéd, egyik embertől a másikhoz terjed, és így tovább.

Nem kockáztathatom, hogy kiderüljön a hollételem.

5.

AVA

Az eső majdnem elállt már, mire hazaérünk, de a kabátom nedves, hiszen előzőleg éppen akkor kapott el a felhőszakadás, amikor a kocsinhoz szaladtunk, és szórtanul toporgok a járdán, úgy téve, mintha jobban fáznék a valóságosnál, hogy palástoljam a türelmetlenségem.

– Megnézhetünk egy filmet, ha van kedved – mondja anya, amikor végül kiszáll. – Még mindig korán van.

– Van ismételnivalóm. – Még csak hét óra, és legalább éjfélig nem szándékozom lefeküdni, de egyedül akarok lenni a szobámban. Anya csalódottnak tűnik, de hát ő szokott örökösen a vizsgáimon rugózni. Ettől persze titkon még belém mar a büntudat. Azelőtt esténként egy takaró alatt kucorogtunk a kanapén, és mikróban patogatott kukoricát majszolgatva filmet néztünk. Imádtam azokat az estéket. Most *is* imádom őket. De most már bonyolultabb az élet. Vár rám ő. *Muszáj* beszélnem vele. Úgy érzem néha, belehalok, ha nem beszélünk.

– Ó, banyek – mondja anya váratlanul, és felnyög. – Elfelejtettem bevásárolni Mrs. Goldmannek. Le kell ugranom a kis Sainsburybe. Nem baj, ha egyedül hagylak? Csak tíz percig leszek oda. Vagy velem is jöhetsz.

Kezdek bosszús lenni, és ez jobban esik, mint a szomorú büntudat, amiért megpróbálok leválni. Anya minden alkalommal ezt mondja, valahányszor elmegy itthonról, és magamra hagy. *Minden alkalommal*. Mit gondol, mi fog történni? Bedugom az ujjam egy konnektorba, mert nincs ott?

– Tizenhat vagyok – csattanok fel. – Abba kéne már hagynod, hogy úgy bánsz velem, mintha gyerek lennék.

– Bocs, bocs. – Túlságosan is siet, hogysen lenne ideje megsértődni, és ez jó. Igazán nem akartam felbosszantani. Valójában nem szeretem felbosszantani, de most, hogy már nem tud mindent ellenőrizni, amit csinálok, annyira rám akaszcodik, mint amikor kicsi voltam. A közös pizzázás nem volt olyan borzasztó, és tudom, anya igyekezett, hogy jól érezzem magam, de a sok kérdezősködés émelyítő, ragacsos és tolakodó. Mindig mindent tudni akar, és most már valahogy nem vagyok képes beszámolni neki mindenről. Nem akarok beszámolni. Valahányszor felötlik bennem, hogy beszéljek vele valamiről – például Courtney-ről meg a szexdologról –, mintha megbénulna a nyelvem, és elromlik a kedvem. Kezd megváltozni minden. Szükségem van saját térre. Most jobban, mint valaha.

De azért irtó klassz ajándékokat kaptam tőle. Egy iPad minit meg egy vízálló mp3-lejátszót, ami sokkal drágább, mint amelyet akartam. A nyaklánc is nagyon tetszik, amit Marilyn-től kaptam – vastag ezüstfonat, sötétlila üvegmedállal. Vaskos, hűvös darab, és tökéletesen illik hozzám. Időnként szeretném, ha anya kicsit olyan lenne, mint Marilyn. Ő laza és vicces. Talán *ha* anya kicsit lezserebb lenne, beszélne nekik erről-arról. *Nem mindenről*, gondolom, miközben próbálok nem futásnak eredni a házhoz vezető ösvényen. De erről-arról. Erről nem tudnék beszélni neki. Kiakadna.

„*Chatelünk este, születnapos lány? Ha nem még el szórakozni, nagyjából egy órát fenn leszek!*” A Facebook-üzenet akkor érkezett, amikor a klotyón, a puding érkezése előtt megnéztem a telefonomat. Mondtam, hogy megyek haza, mihelyt tudok, és kértem, hogy várjon rám. Nem fogtam fel, amikor elküldtem, mennyire kétségbeesettnek tűnik, és félek, hogy olyan leszek, mint anya. De hát istenem, miért nem képesek az emberek egyszerűen beállítani a telefonjukra a Messengert? Mintha nem lennének meg amúgy is a neten mindenkinek az adatai így vagy úgy. Huszonöt éves kor alatt mindenki elvan ezzel békében. Csak a felnőttek gondolják, hogy

bárki is törődik vele. Mi értelme egy olyan üzenőapplikációnak, amit csak a számítógépéről használ az ember?

Másfajta magánszféra.

A gondolat befurakszik a fejembe. Olyasféle magánszféra, amire akkor van szüksége az embernek, amikor a hozzá legközelebb állók előtt titkolózik. Talán egy feleség előtt? Bármilyen okok késztetik is őt erre, ez a magánszféradolog késztetett arra, hogy kikapcsoljam az értesítéseket.

Mindannyiunknak vannak titkai.

Kezdek rájönni, hogy a titkok talán klassz dolgok.

Próbálok nem csalódott lenni, amikor húsz perccel később lejövök inni valamit. Nem chateltünk sokáig, és az összes válasza rövid volt. Nem nagyon figyelt rám, és nem is felelt igazán a kérdéseimre. Nem akarok bosszús lenni – legalább beszélgettünk egy kicsit –, de azt hiszem, igencsak csalódott vagyok. Courtney most teljesen rám szállt a WhatsAppon. De tudom, hogy mit akar. Fura, hogy kicsit kiakaszt ezzel. Pár héttel ezelőtt nagyon örültem volna, hogy koslat utánam, csinosnak és szexinek éreztem volna magam tőle. Most egyszerűen csak egy újabb bosszúságforrás.

Nesztelenül, zokniban jövök le a lépcsőn, és amikor a sarkon a konyha felé fordulok, megtorpanok. Anya ott van. A konyhaasztalnál áll, a semmibe mered, és lerí a merevségéből, hogy valami nagyon nincs rendjén. Bizarr ez az egész, és nem tudom, miért, de a szívem zakatolni kezd, a gyomrom felkavarodik. Egy pillanat múltán anya a táskájába nyúl, előveszi az apró proseccós üveget, amit Marilynától kapott, lecsavarja a kupakját, és egyenesen az üvegből iszik.

Megdermedek, ahol állok, zavarodottan és riadtan. Ez vajon az én hibám? Azért van, mert olyan dög voltam? Meglapulok a folyosón, nem tudom, mit tegyek. Kérdezzem meg, mi a baj? Megint kicsinek érzem magam. Teszek egy lépést előre, de azután tétovázni kezdek. Van valami abban, ahogy anya áll – a mozdulatlansága –,

amitől olyan érzésem van, hogy nem szeretné, ha így látnám. Valami olyasmi, ami nem tartozik rám. Vajon ő is megpróbál leválni rólam? Vannak titkai, amelyeket nem oszt meg velem? Nehezemre esik elhinni. Anyám nyitott könyv.

De azért nyugtalanító a dolog. Ezekben a kis üvegekben csak egy pohárnyi van nagyjából, de ki nem tölti ki a bort ivás előtt? Mi készítet arra egy embert, hogy gyakorlatilag egy hajtásra megigya? Végül görcsbe rándult gyomorral visszacompolygok az emeletre. Meg tudok lenni egy csésze tea nélkül.